

Мойкл Силстурфер
Ба мардум

Мазорези гули руз. Миёни як корхонаи нӯшидани қадимӣ. Ҳазор адад гули руз бо диққат дар бутриҳои пластикӣ чида шудаанд. Ҳар руз ҳар гул ҷойгузин мешавад, ба тавре ки гулбаргҳои ҳаргиз пажмурда ва палосида намешаванд ва ҳамзамон ғунҷаҳо дар интизори шукуфӣ ва бозшудан боқӣ мемонанд. Як ҳолати таълиқ ба вучуд меояд. Шикофе мобайни пажмурдагӣ ва шукуфӣ ва мобайни будан ва шудан. Рушди гиёҳ моро даъват мекунад то ба раванди тағйир ва таҳаввул нигоҳе биандозем. Дар воқеъ рушди гиёҳ ба таври намодин аҳаммийати таҳаввулро нишон медиҳад. Чи робитае миёни рушди гиёҳ бо соқа, гул ва хорҳои ҳамаҷунин тақомули зиндагӣҳо ба чавомеъи мо вучуд дорад?

«Ба мардум» як чидмони чандлоя ва манзарае оромбахш аз чавомеъ аст. Аммо аз ҳама муҳимтар, як ҳаракати намодин аст: ҳаҷра аз самими қалб ба мардуме, ки даврони таҳаввулро пушти сар мегузоранд. Таваҷҷуҳ ба ин мардум, қадрдонӣ аз шаҳоматашон ва ташвиқи онҳо бо забони гулҳо, баҳши муҳимме аз ин чидмон аст, ки тавассути Мойкл Силстурфер, аз муҳимтарин мӯҳассамасозони олмони насли худ анҷом шудааст. Ин хунарманд қудрати ҳаёл, модӣ будан ва муваққатӣ будани ашё ва равобӣ онҳоро дар осори худ ба намоиш мегузорад. Ӯ ин вежагӣҳоро ба мӯҳассамасозии зиндае аз таҳаввул табдил мекунад ва ба тафсири дигар, ба мавҷудияти онҳо имкони зиндагии шоирона менамояд.

Силстурфер дар чидмони «Ба мардум», ишорae зариф ба Юзеф Буйс (хунарманди олмонӣ – 1921) мекунад, ки идааш дар бораи «мӯҳассамасозии иҷтимоӣ» мардумро дар маркази тағйироти иҷтимоӣ қарор додааст. Буйс дар соли 1972 дар панҷумин давраи Документо дар Косл, намоишгоҳе аз як иҷрои мушорикатӣ ба мӯҳддати 100 рӯз баргузор кард. Ӯ дар ин намоишгоҳ дар бораи наҳваи тағйироти ҷомеа аз тариқи кунӣҳои ҳаллоқона бо бозидкунандагон баҳс кард. Рӯи мизи дафтари Косл, ки ин намоиш дар онҷо иҷро шуд, як гулдони шишӣ бо як гули руз буд, ки ҳар рӯз таъвиз мешуд. Баъдҳо теъдоди рузҳо бештар шуд ва ба саре хунарӣ бо виришҳои мутафовит шабех шуд.

Силстурфер аз ин ида илҳом гирифта ва онро фаротар басту тавсеа медиҳад. Ӯ имкони оғозии мӯҳассамасозӣ, ки дар таъомул бо бинанда то ҳаққи энержии иҷтимоӣ рушд мекунад, чанд баробар мекунад. Зеро пушти ҳар гули руз руше вучуд дорад, ки наметавон онро мутаваққиф кард. Рушде, ки қаблан ҳосил шуда ё ҳанӯз хуфтааст ва ин рушд дар зоти инсон низ вучуд дорад. Ида ин аст, ки ҳар зиндагинома – чи ошкоро ва чи дар ниҳон – тағйиротеро ба вучуд меоварад. Ба таъбири шоири эронӣ, Алӣ Абдуллоҳӣ ва шеъри ӯ «То интиҳо» аз соли 2007: Ҳар рӯе ба сафҳае дигар мунтаҳӣ мешавад. Мардум метавонанд дар ин амр мушорикат кунанд. Аз онҳо даъват мешавад то дар ғуфтугӣ бесадо дар ин соҳтор, равобӣ худро барқарор кунанд ё гулҳои рузи бештаре биёваранд ва ба бақияи гулҳо изофа кунанд. Ба ин тартиб, «Ба мардум» ба мурури замон ба намоди тағйироти таҳаввул табдил мешавад ва дар айни ҳол роиҳаи ҳамзистиро таровиш мекунад.

- Фронк Иштоинҳуфер, 12-уми урдибиҳишти 1402

